

Příběhy našich sousedů

Jaromír Hanuš

Scénář k rozhlasové reportáži

1. vstup (čte Eliška): Pan Jaromír Hanuš se narodil v Chacholicích u Chrasti v roce 1956. Jeho maminka byla dcera mlynáře. V sedmi letech se s rodiči odstěhoval do Hradce Králové, ale prarodiče v Chacholicích zůstali. Pan Hanuš rád vzpomíná na dědečka, který byl za 1. světové války legionář a domů z Ruska se vrátil přes Vladivostok a Singapur.

2. vstup (čte Eliška): Než se Jaromír Hanuš narodil, k moci se dostali komunisté. Prarodičům pana Hanuše mezi roky 1948 a 1949 zabavili mlýn v Chacholicích. Mlýn pak používalo JZD jako skladiště obilí nebo jako garáž pro traktory.

1. vstup pamětníka:

„Jako jediný z vesnice hlasovali proti režimu.“

„Děda byl označen za kulaka, že jo, a, sebrali jim všechnen majetek, movitej i nemovitej.“

„Ta mlýnice, stodola, a pole, že jo, všechny.“

3. vstup (čte Eliška): Větším sedlákům ve vesnici komunisté také sebrali majetek. Prarodiče Jaromíra Hanuše měli ale trochu štěstí.

2. vstup pamětníka:

„Děda s babičkou zůstali bydlet tady, přímo co jsme, jako, protože ten obytnej barák jim nechali, tuhlenctu obytnou část jako.“

4. vstup (čte Eliška): Jaromír Hanuš tak trávil všechny prázdniny u svých prarodičů v chacholickém mlýně. Musel pomáhat, ale pokud to šlo, byl s kamarády pořád venku. Zpátky do Hradce Králové se mu nikdy nechtělo.

3. vstup pamětníka:

„Tak jsme prostě dělali skopičiny, že jo. Největší to, že jo, řeka. Takže ryby do ruky. To nás pronásledovali rybáři.“

„Neskutečný byly mače v zimě prostě proti ostatním vesnicím na ledě, v létě ve fotbale, jako.“

5. vstup (čte Eliška): Jaromír Hanuš také ve mlýně trávil tzv. uhelné prázdniny. Když ho večer volal dědeček od rybníka domů, venku tehdy bylo i mínus 20 stupňů.

4. vstup pamětníka:

„Babička nám dala, co tamhle na těch kamnech byly cihly, asi pět cihel tam měla, ty byly rozpálený, zabalila je do hadru, a to nám dala pod duchnu, že jo, abysme si o to opřeli nohy, aby tam nebyl vyloženě mráz, a spali jsme tak, no.“

6. vstup (čte Eliška): V srpnu 1968 byl Jaromír Hanuš také v Chacholicích, tehdy mu bylo 12 let. Na příjezd vojsk Varšavské smlouvy vzpomíná:

5. vstup pamětníka:

„Slyšeli jsme takový hučení.“

„A teď jsme viděli od Dobrkova z toho kopce, je to zajímavý, že jeli přes Dobrkov, jako, tak sjížděly první tanky jako.“

„A tady zastavil u lesa první a byli to Poláci.“

„To jsme byli docela vyděšený.“

7. vstup (čte Eliška): Konec komunistického režimu prožil pan Hanuš už jako dospělý. Co se děje v Praze se dozvěděl z rádia. Jezdil pak na demonstrace a očekávání všech a euforie byla veliká. Konec komunistického režimu ale byl pro Jaromíra Hanuše také v něčem hořký:

6. vstup pamětníka:

„Tenkrát jsem dělal placenýho tajemníka Jiskry Ústí nad Orlicí, což bylo nejkrásnější zaměstnání v mém životě. Za první mně to bavilo a za druhý to bylo zajímavý.“

„A to se mně všechno rozpadlo pod rukama, protože ty oddíly se osamostatily po revoluci.“

8. vstup (čte Eliška): Po roce 1989 požádali rodiče Jaromíra Hanuše o restituci. Mlýn a pole byly rodině pana Hanuše vráceny v roce 1990. Mlýn byla ale ve velmi špatném stavu. Jenom ta část, kde bydleli prarodiče, byla v pořádku.

7. vstup pamětníka:

„Že prostě díky tomu, že prostě děda s babičkou tady bydleli a my jsme sem na víkendy a to, tak otec můj se snažil prostě, i když to užívali jezeďáci, tak spravoval střechy a takový, takže tam neteklo.“

9. vstup (čte Eliška): Rodiče Jaromíra Hanuše se přestěhovali zpátky do mlýna. Po smrti rodičů se sem pan Hanuš také přestěhoval. Pokračuje v práci svého otce a chacholický mlýn postupně opravuje společně se svojí rodinou.

8. vstup pamětníka:

„My ho opravujem furt, pomalinku. Protože ono to stojí takový peníze, že na to najednou nemáme.“

„Tak doufám, že ten Bramac aspoň padesát let vydrží, podle toho, co inzerujou, že jo jako.“